

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. IV. Afflictiones tolerandas esse cum gratiarum actione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

vimus: sed & priore adhuc durante consuetu, alii plures superueniunt, & insperate. Ideo threni sic modulandi sunt, ut modulorum fines extendamus. Cantandum est carmen Patientiæ usque in finem.

Premium datur perseverantibus:

Inchoantibus præmium promittitur, sed perseverantibus datur. Iudas Iscariothes optimè coepit, sed pessimè finivit; laudatur illius initium, sed finis damnatur. Multorum est incipere; paucorum finire. E beati Gregorii sententiâ: Virtus boni operis perseverantia est, quæ sola coronatur. Incassum bonum agitur, si ante terminum vitæ deseratur.

Bernardus ad hoc variè inflammas: Profrus, inquit, absque perseverantiâ nec qui pugnat, victoriam; nec palmam victor consequitur. Vigor virium, virtutum consummatio, foror est Patientiæ Perseverantia. Tolle perseverantiâ, nec obsequium mæcedem, nec beneficium gratiam, nec laudem habebit fortitudo.

Ideo diabolus soli perseverantiæ insidiatur.

Diabolus soli semper Perseverantiæ insidiatur, quam solam virtutem novit coronari. Nimirum Finis, non pugna coronat. Lauda navigantis felicitatem, sed cum venerit ad portum. Parum est crucem humeris recepisse, nisi eam deportaveris usque ad metam. *Id est his qui postulerunt sustinentiam.* Eja fortiter, Christiani, & constanter, ne in nos cantetur fabula,

Ecclesi. cap. 2. v. 16.

Cepisti melius, quam desina: ultima primis Dede cori sunt

Athor. e. 30. v. 23. & 24.

Divinus Paulus Miletî sentibus valedicens liberè proclamat: Vincula & tribulationes Hierosolymis me manent. Sed nihil horum vereor, nec facio animam meam pretiosorem quam me, cum modo consummavero cursum meum. Sequamur præcæti vocem, & accinamus; pro se quisque dicat: Quoquo pretio, quibus quibus impensis, & ærumnis coemendum sit cælum; oderint, persequantur, vexent, lacerent me, quotquot volunt; mala me onerent, quotquot Deo placuerit immittere; omnia facere, omnia pati paratus sum, dummodo consummavero cursum meum, dummodo liceat ad finem dicere: CONSUMMATVM EST. Fuctus labori, fatigis, respondebit abundantissimus, æternus.

CAPVT IV.

Afflictiones tolerandas esse cum GRATIARVM ACTIONE.

Seneca epist. 35. sine.

Phidias artificum nobilissimus, plastes doctissimus, è luto, cerâ, gypso, marmore, ligno, ære, ebone, argento, auro, ex omni denique materia statuas, & ex omni panè ligno Mercurium potuit effingere. Affirmat Seneca: Non ex ebone tantum Phidias sciebat, facere simulacra: faciebat ex ære: si marmor illi, si adhuc vitio rem materiam obtulisset, fecisset quale ex illâ fieri optimum posset. Quod si ligno rudi & nondum dolato vox fuisset, utique gratias huic magistro suo maximas habuisset, quod eruditæ manus beneficio licuisset sibi pristinam deformitatem exuere.

Ærumnis & afflictionibus homo sic dolatur ab omnifido artifice Deo, ut in novam omnino dignitatè reformetur. Ideo par est, ut suo Phidias gratias agat informis antea truncus, nunquam in tam elegantem statuam mutandus, nisi tam multum sui amisisset, dolabris inclementer & asperè tractatus.

Quartus afflictionis tolerandæ modus, seu documentum.

Diximus ad versa omnia Patienter, Hilari ter, Constantè toleranda. His quartum addimus modum, Cum GRATIARVM ACTIONE, seu, Gratè. Cur autem gratiæ sint agendæ pro calamitatibus alioquin ingratis simis beneficiis, jam exponemus.

§. I.

Germano- rum veteru

Germani veteres suos olim liberos erudierunt, traditis per certa symbola præceptis. Inter quæ &

hæc numeranda. Siquando iter feceris, ajebant, non erga liberos prius è loco, ubi fessus accubueris, abeas, antequam terros præspicias. Hoc scilicet volebant, attentè circumspicere.

post se reliquissent. Sic & stellas digitis monstrari vebant, non quod nefas sit manum ad sidera intendere, sed quia curioso stellarum aspectu oculorum aciem hebetari credebant. Sic etiam prudenter monebant: Si quid te offerit, dicitò, Deo gratias: Aut, Rependat hoc Deus. Præceptum sanè aureum, & ad rem nostram. Quidquid ignium, quidquid ad verforum te ustularit, quisquis hominum te laeserit aut turbarit, tam amplas tu age gratias, pèinde ac si stipem liberalissimam acceperis.

Solent etiam parentes serii suos liberos condocere, ut virgès castigati, virgès osculentur. Sic & in scholis discipuli melioris indolis magistro gratias agunt, cum cæsi sunt, perinde si dicant: Domine Præceptor, me punitum non agrè fero; pœnas merui: jamque mihi potius gratulor, quod etiam nunquam magistro meo curæ sim; quàm nondum spem omnem de me abjecerit. Et quid indignè? Præceptoris est in discipulos animas vertere cum delinquant, ita in posterum cautiores fiunt. Bonam indolem, sed raram, quæ plagas hoc ore concoquit! Ita decet: In omni patientiâ & longanimitate, cum gaudio gratias agentes Deo patri, & fratri, qui dignos nos fecit in partem sortis sanctorum. Atqui hæc pars, hæc fors sanctorum est, pati plurima, & gratias agere, quod tanto se Deo dignetur honorè.

Ut hoc ipsum Christianis omnibus validissimè persuaderetur, divina Chrysofomi facundia mirè laboravit. Chrysofomum ipsum loquentem audite: Hæc est, inquit, Voluntas Dei, semper gratias agere: hoc est animæ sapienter instituta. Passus es aliquid mali? si velis, non est malum: gratias age Deo, & malum in bonum transmutasti. Dicit quoque quemadmodum Job: Sit nomen Domini benedictum in sæcula. Quid enim tale, quæso passus es? Incurvavit me: At nihil novum est, corpus enim mortale nobis est, & pati natum. Sed pecuniarum inopiâ? Verum & hæc acquiritur, & amittit, & hic tantum manent. Sed ab inimicis insidia & calumnia? Sed nos in his injuriam non patimur, sed illi qui faciunt. Peccavit enim non qui male passus est, sed qui male fecit.

Quidquid ergo malorum te premat, age Deo gratias, & malum in bonum transmutatum est. Ne igitur, quod idem Chrysofomus monet, in tentationibus indignemur, neque angustiemur, neque tumultuemur. Tob gratias vitulus diabolo intulit, cum sfoliatus materia egit, quam cum pauperibus sua distribuit. Omnibus enim privatum, generosè & cum gratiarum actione id ferre multò majus est, quam in divitiis degentem facere elemosynam, sicut in hoc contigit iusto.

At, ignis iniquis sapius substantiam tuam absumpsit, & domum tuam populatus est? Reminiscere eorum quæ Job acciderunt: age gratias Domino, qui prohibere potest, & non prohibuit, & tantam recipies mercedem, quantum si omnia illa in pauperum manum reposuisses! Hoc ipsum iteratò affirmans, inquit, habebis mercedem cum eo, qui pecunias suas pauperibus largitus est, si amisit illis gratias egeris, & cum ad divitiores ire poteris, sustinueris illas magis non recipere, quam hoc pacto recipere.

Sed in pauperie degis, & fame, & infinitis periculis? Recordare Lazarum cum inopiâ, & orbitate, & innumeris aliis pugnans molestiis, & hæc post virtutem tantam, Recordare Apostolorum, qui & in fame, & in siti, & in nuditate degentibus; prophetarum, justorum; & omnes ipsos invenies non de divitiis, non de gaudentibus, sed de egentibus, tribulatis, & angustiatis esse. Hæc apud te ipsum colligens, Domino gratias age, quod te hujus fecit participem, non exosus, sed & valde diligens: quoniam & illos tot gravia pati non permisisset, nisi vehementer amasset. Nullum gratiarum actioni par bonum.

Hoc

certè re ipsa praestitit. Quin & nos imitatur rem imitatione dignissimam?

Exemplo demonstratur quod dicimus: Tussit quis totà nocte, praecordiis miserè concussis, somnum non vidit, & omnes horarum partes numeravit. Rem magnam hic fecerit, si dicere audeat: Domine Deus da tussim vehementiorem, quæ magis me vexet, nam ego faviora sum meritis.

Est qui dolore capitis, torsione stomachi, qui arthritide, calculo, podagrâ laboret, & tamen hoc unum clamat; Domine dolorem gemina, modò simul & patientiam. Quis est hic, & laudabimus eum?

Est quem tres quatuorve cavillatores, largiter irriterint. At ille dicat: O mi Christe pro me sapius illuluse, plures in me immitte, qui me & irrideant, & probris variis afficiant; his ego dignus sum. At est qui sic precetur: Non dubitem esse, sed tætere, & abdita se solari patientiâ. Nec decernit qui sic orat: Mi amatissime Deus, ego quidem non unâ tantum suffusus sum cruce, varia patior: sed, ô Domine, te rogo, da graviora quæ patiar, ærumnas auge: sat scio, augebis simul & patientiam. Nunc de istis gratias tibi ago, & indignum me iudico, qui patiar pro te Deo meo.

Num hæcenus ita precati sumus, num ita precaturi deinceps? O Christiani quandoque nos ipsi nobis de sanctimoniâ nescio quâ suspecti sumus, ubi has illasve precatiunculas recitaverimus. Sed ô quàm remoti etiamnum agimus à verâ patientiâ? Hic viri, hic gigantes sumus, his exerceamur. Hæc nemo arbitratur, nemo laudat, nisi solus ille scrutator cordium Deus, cui è musicis instrumentis duo potissimum probantur. Tympanum & Organum; Tympanum contribulati spiritus, Organum laudis & gratiarum actionis. Tympani mugitus iste est: Ah, ah, quàm hoc dolet! quàm hoc urit! Sed ô Deus ne deseras me, dà patientiam ô patientissime Iesu! Hoc sanè tympanum præclare resonat, vincitque vel delicatissimam musicam. Organum laudis suavissimos spargit modulòs. Beatus Iacobus qui à supplicio quod tulit, Intercisus dicitur, peritissimus hac in re Organicus, membratim mori sustinuit: quoties autem vel articulus digiti, vel iunctura membri præsecabatur, toties ille auditus est dicere, DEO GRATIAS.

Magistrum hac in re habuit Iobum, qui quoties nova clades nuntiabatur, toties ille novas Deo gratias agebat. Venit qui nuntiaret: Boves cum asinis à Sabæis abacti sunt. Ad quæ Iobus: Sit nomen Domini benedictum. Venit alius: Ignis è cælo lapsus quorundam greges absumpsit. Iob iterum: Sit nomen Domini benedictum. Venit tertius: Camelos invalserunt Chaldaei, & abegerunt omnes. Iob constanter: Sit nomen Domini benedictum. Venit alius: Liberi tui omnes unâ domus ruinâ sepulti sunt. Iob ut prius: Sit nomen Domini benedictum. Sic Domino placuit, ita factum est. En Organum ludis, en Organum artificiosissimum, quæ Deus ipse commendans: Numquid considerasti, ait, servum meum Iob, quod non sit ei similis in terrâ?

§. IV.

Peris, ut Stobæus fert, mos erat, ut si quem civium Rex citari, & quantumvis innocentem flagellari iussisset, ille sic cæsus amplissimas ageret gratias, quod rex sui tam benevolè meminisset. Tantine est regis memoriâ non excidisse? sicine adoramus verbera, cum ore regio jubetur verberari? cur non æquè Optimo Maximo Deo nos submittimus, & plagas, quæ cæli pretium sunt, veneramus, & proni supplicèque pro iis gratias agimus? Hoc profectò sanctissimi quique homines fecerunt.

Laurentius igneo lectulo incumbens, vestit aper len-

tis ignibus assabatur. At ille: Assatus, inquit, gratias ago. Rectè omnino, nam in mensam magni regis hic cibus parabatur.

Theodoros ævo Maximiani Cæsaris, laceratis & pertusis jam lateribus vix spirans amplius, suum tamen organum animabat, & canebat: Benedicam Domini in omni tempore.

Plurimi sanctorum non humanius quàm canes habiti, ipsi tamen instar fidelissimorum canum, quo lævius cædebantur, hoc blandius se suo domino applicabant, cuius sibi gratiam ut conciliarent, omnia propiusimè ferebant. Nota vox est inter iumenta sese numerantis: *Vt iumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.*

Rufinus Aquileiensis memorat, è priscis Ascetis optimum senem ægrotanti discipulo dixisse: Ne tristeris, fili, ob corporis morbum. Summa enim religio est, ut quis in infirmitate Deo gratias agat. Si ferrum es, ignis tibi æruginem absterget; si aurum es, experimentum tui ab igne quoque lumendum est. Ne igitur cadas animo. Si corpus tuum torqueri vult Deus, tu quis es, qui ei resistas, aut id molestè feras? Ergo sustine, & Deum precare, ut quæ ipse vult, illa concedat.

Nec omitendum illud Ioannis Avilæ divinum monitum, vel millies inculcandum: In adversis unum Deo gratias plus valet, quàm in prosperis sex millia. Nimirum summa religio est inter adversa Deo gratias agere.

Maximum est discrimen inter carnes quæ verui fiuntur ad ignem torrendæ. Nam si aridus & excuc caposaur pulli gallinacæ macie torridi sint affandi, necessarium proflus est ut cocus has carnes minimè succidas liquato adipe sæpius perfundat, vix tamen multo labore aliud quam osseum, & stramineum, vel ligneum ferulum parabit. Sin verò aut opimus asser, aut obesa gallina, aut pinguis & spado capus, aut vitulus saginatus, aut altilis porcus, aut præpingues melesagrides assentur, non opus multam his pinguedinem atundere, suo se succo perfundunt, sed & multum supererit pinguisissimi liquoris. Atque hæc omnino dapes sunt dominicæ regis mensis inferendæ.

Ita proflus illi hominum, qui nunquam in saginâ spiritus fuerunt, quibus nec mens, nec sensus, nihil devotionis, nihil fervoris est, si ad ignem afflictionis applicentur, heu quàm aridum sit assum! iis quidem consolatio instar pinguedinis adhibetur, sed parum proficitur, insolabiliter lugerit. Deest sagina boni spiritus, quantumcunque ungas, maciem non correxeris; quomodocunque soleris, patientiam non perfluas.

Illi verò qui præcepta Patientiæ alto pectore combiberunt, qui Voluntati divinæ seiplos totos devoverunt, cum calamitatis ignem sentiunt, tum maximè devotionis suæ pinguedinem ostendunt; animo præsentunt, & imperterrito, seiplos aliòque solatio afficiunt; ad vilissimam quæque se submitunt, pro ærumnis gratias agunt, plus calamitatum petunt; ita se suâ velut pinguedine perfundunt. Hi sanè ad epulum illud grande ac regium parantur, ad quod convivæ his invitantur: *Ecce prandium meum paravi, tauri mei & altilia occisa, & omnia parata sunt: venite ad nuptias.*

Quemadmodum verò adæps carnis assæ meliori est odore quàm lixæ; ita gratiarum actio longè pretiosior, Deoque charior est ab iis proveniens, qui diuturni doloris, aut mœroris ignibus velut assantur, quàm ab iis, qui levibus incommodis consistantur, & mare navigant planè tranquillum ac placidum.

Nocemus cum suis post procellas illas quibus orbis universas haustus est, gratiarum actionem instituit illustrem, nam aram struxit ex omni pecore, & ex uni-

Duo è musicis instrumentis probantur. Tympanum, & Organum.

Iob 6. 2. vers. 3.

Psal. 33. vers. 2.

Psal. 73. v. 22 & 23.

Ruffin. l. 3. nu. 157. & Psal. 118.

Psalm. 118. bello 7. nu. 16.

Avila 10. epist. p. 20.

Discrimen inter homines præceptis Patientiæ imbutos & homines iis non imbutos.

Mat. 6. 21. vers. 4.

A quibus gratiarum actio est Deo pretiosior.

Gen. 2. 8. vers. 21. Cur Noë in diluio in effugienda morte majoribus mollestias tulit, quam si mors ei ceteris fuisset obcund.

versis volucris victimas selegit, obtulitque holocausta. *Odoratusque est Dominus odorem suavitatis.*

Sed cogita, quamdiu & quantis Noëmis miseriis sit exercitus. Nam bonam ætatis partem (dum totus Orbis securè delitatur) cum magnâ fatigatione in extruendâ Arcâ detruvit. Quod mortem effugerit, id majoribus ejus molestias factum, quàm si mors centies fuisset obcunda. Nam præterquam quod Arcâ ei quasi sepulchrum decem mensium fuit, insuavius nihil esse poterat, quàm in animalium stercorebus panè imperferum tamdiu detineri. Postquam tantas difficultates eluctatus est, in novum mœrorem incidit: ludibrio se habitum à fuomet filio intellexit, & ei quem magno Dei beneficio salvum, è diluio receperat, suo ipsius ore maledicere coactus est.

Ita Noëmi constantem patientiam & inter adversa gratiarum actionem velut gratissimum odorem Deus admittit, ac beneficium amplioribus remuneratus est.

§. 8.

ERgo, quod Paulus hortatur, Gratias agamus semper pro omnibus. Et sanè in Patientia gymnasio, nullæ voces crebrius ingeminandæ sunt quàm hæ ipsæ, DEO GRATIAS, aut BENEDICTVS DEVS. Hoc unum ad omnia usurpandum. Sed nostam in dociles sumus, ut vel duas solum voculas lentissimè capiamus. Optimè dixit Franciscus Petrarcha: Hic est mos, citò vultis accipere, tardè autem dare ad illud alacres, ad hoc mœsti; ad illud præcipites, ad hoc segnes. Petitio plerunque cædet dum in petretur quod petitur, at gratiarum actio, cum impetratum est, sæpe frigidissima est.

In nostro hoc gymnasio contrarium & solet, & debet fieri. Nam patientiæ discipuli, cum calicem vident amaroris plenum, orant quidè cum Christo: *Pater, transeat à me calix iste.* Sed has ipsas quantumvis calidas preces refrigerant adjunctis verbis. *Verumtamen, o mi Pater, verumtamen non mea, sed tua voluntas fiat.* Ita liberari quidem cupiunt, si tamen placeat Deo. Cum verò gratias agunt, toti id faciunt, & quidem calidissimas agunt gratias tam lingua, quàm mente. Illorum voces sunt: Immortales, infinitas, & DEVS, gratias ago, quod me tanto dignaris honore, & aliquid pro te patiendum submittis: gratias ago, quod me inter filios tuos numeras; quis autem filius quem pater non corripit?

Quis sanè intelligentiâ, inquit Gregorius, de percussione sua ingratus existet, si ipse sine flagello non exit, qui hic sine peccato dixit. Ideo, Rectè mentis est, Deum non solum in prosperis benedicere, sed etiam in adversitatibus collaudare. Si in adversis gratias referens Deum tibi patientiâ feceris esse placabilem, & que amissa sunt, multiplicata redduntur, & super hæc gaudia æterna præstantur.

Enim vero patri pro plagis & disciplinâ meritisimò aguntur gratiæ, nam patris verbera multo meliora sunt quàm hostis oscula. Nemini non notissima vox patris est: Ego quem amo castigo: omnes filios meos flagello. Vis esse filius? adesto castigandus. Quid hic parenti optimo respondeant filii? Augustinus verba suggerit; ita respondendum: *Et cum blandiris, pater es; & cum cædis, pater: blandiris, ne desiciamus, cædis, ne periamus.* Addit Augustinus, & ad rem accuratè nos instruens: *Exalate, inquit, Dominum Deum nostrum. Iterum exaltemus eum qui bonus est. Nam si non vindicet, & deserat, perimus.*

igitur, Quando bene est, lauda misericordiam: Quando male est, lauda justitiam. Tu qualis filius es? Quando te pater emendat, tunc tibi displicet. Non emendaret, nisi tu illi displiceret. At si sic displiceret ut odisset, non ille te emenda-

ret. *Gratias age ergo emendatori, ut accipias hereditatem à Deo qui te emendat.* Quando aliquos flagellat in terrâ, admonitio est, nondum damnatio. Patiens est super peccatores, non exercens iram, sed expectans poenitentiam.

Sed nunquid sapius pro re vili & etiam ingrata gratias agimus, vel eam solum ob causam, quia meliora speramus? Nam qui ob primum beneficium gratus est, secundum provocat. Idcirco cui vel mica salis est & prudentia, is gratus est pro beneficio etiam ingrato. Sic enim secum ratiocinatur: Qui beneficium dedit, utique bono animo id fecerit, cui si gratias referre ommitterem, omni deinceps beneficio exciderem ut ingratus. Atque hoc quidem ratio dicitur. Lumen ratione superius est istud: DEVS nunc quidem cupreos & plumbeos sparit numos; coronas dividit, sed ipseas & cruentas. Quo id animo facit? Vt brevi det aureas & gemmatas.

Cur igitur patri amantissimo meritam gratiam non persolvimus cum plumbum donat, cum spinas offert, & auro & gemmis brevè mutanda? Nunc ergo plumbum, nunc spinas amplectamur, & pro his non minus, quàm pro thesauris opulentissimis gratias agamus. Hæc auri & gemmarum certissima sunt pignora. *Qui humiliatus fuerit, erit in gloria, & qui inclinaverit oculos, ipse salvabitur.*

CAPVT V.

Afflictiones aggrediendas esse cum PRÆMEDITATIONE.

VIta quam agimus, duos habet Tortores, *Timorem & dolorem.* Alteruter horum semper à tergo hæret, cæditque nos. Cum res sunt turbulentiæ & asperæ, Dolor nos ferit: Cum valemus, & rebus secundis utimur, Timor nos tundit, nam timeamus ne quod gratum est, perdamus. Ita luculentè Augustinus: *Tortora, inquit, vita ista intelligentibus tribulatio est, sunt enim duo tortores anime, non quidem simul torquentes, sed cruciatu alternantes: horum duorum tortorum nomina Timor & Dolor. Quando tibi bene est, times: Quando male est, doles.*

Quando igitur nescire non possumus, nos à duobus his exactoribus identidem interpellandos, solerter præmeditandum est, quâ ratione nos à illos geramus. Atque hic quintus modus est, quâ ad afflictiones assiduas perferendas plurimum facit, si eas cum PRÆMEDITATIONE aggrediamur. Quomodo autem ad verba sunt præmeditanda, nunc exponemus.

§. I.

Sollicitè monet Siracides: *Fili acceden, ad servitutem Dei, sta in iustitiâ & timore, & præpara animam ad tentationem.* Præpara vigilando, & precando; præpara subducendo te malignioribus occasionebus, nam qui tetigerit picem, inquinabitur ab eâ. Præpara firmando cor in omnium aduersorum occursum. Nam hoc probè scias, si cæperis esse frugi, & piè castèque DEVM colere, simul etiam incipient undique in te procellæ ruere. Hostes tui, crede mihi, non oriabuntur.

Tu ergo te præpara: & noris, Omnia muscipulam esse pedibus insipientium. Atque ne vitæ blandimenta nos fallant, exactum illius typum subiciens Chryllostomus: *Nihil est, inquit, in rebus humanis stabile, nihil incostans, sed hominum vitâ imitatur mare vesaniens, quotidie parturiens naufragia, naufragia, inquam, tum nova, tum periculosa.* Et ut cautissimè circumspectamus, quo demum loco simus, addit orator aureus: *Omnium tumultuum ac*

Duo Tortores in vitâ, Timor & Dolor.

Aug. 10. 10. de verbis Dom. serm. 41. postinit. mibi pag. 62.

Quintus afflicto- nis perfe- rende mo- dus.

Eccle. 2. 2. vers. 1.

Idem c. 13. vers. 1.

Sapie. c. 14. vers. 11.

Chryl. 10. 5. hœuil. Can Sarionius & Aurelia- nus acti es- sent in exi- lium & c. mibi pag. 817. & 129.

Deo gratias aut Benedicimus Deo ad omnia usurpandum. Petrarcha l. 2. de Vita que Fort. dial. 37.

Matth. 26. vers. 39. Luc. c. 22. vers. 42.

Greg. parti. 3. pastoral. admon. 13 sine omnino. Idem 10. 4. l. 8. ep. 31.

Patris verbera meliora quàm hostis oscula. Apo. 6. 3. vers. 19. Aug. 10. 8. in ps. 98. prope finem. mibi pag. 454. Et in ps. 91. pag. 139. Et in ps. 48. pag. 187. & pag. 189.